

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania w obydwu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) W swoim wyroku wydanym w dniu 9 września 2010 r. w sprawie T-348/07 Sąd stwierdził, że biorąc pod uwagę, iż Sanctieregeling [Sanctieregeling terrorisme 2003 (ministerialne zarządzenie w sprawach sankcji w dziedzinie terroryzmu z 2003 r.), zwane dalej „Sanctieregeling”], stanowiące podstawę umieszczenia wnoszącej odwołanie w wykazie, zostało uchylone, również orzeczenie wydane w postępowaniu w sprawie zastosowania środków tymczasowych nie stanowi wystarczającej podstawy dla utrzymania wnoszącej odwołanie w wykazie. Wnosząca odwołanie (zwana dalej również „Al-Aqsa”) zgadza się z tym uzasadnieniem Sądu.
- 2) W swoim wyroku Sąd zawarł jednak rozważania prawne, które posłużyły do uznania zarzutów Al-Aqsa za bezzasadne. I tak Sąd stwierdził, że Sanctieregeling w związku z orzeczeniem wydanym w postępowaniu w sprawie zastosowania środków tymczasowych może być uznane za decyzję właściwego organu krajowego zgodnie z definicją zawartą w art. 1 ust. 4 WS [wspólnego stanowiska 2001/931]. Ponadto Sąd stwierdził, że można uznać, iż Al-Aqsa posiadała „wiedzę” w rozumieniu art. 1 ust. 3 lit. k) WS, jak tego wymaga art. 1 ust. 4 rozporządzenia nr 2580/2001 ⁽¹⁾.
- 3) Wnosząca odwołanie nie może zgodzić się z tym uzasadnieniem i w związku z tym wnosi niniejsze odwołanie. Zanim przystąpi do przedstawienia zarzutów wnosząca odwołanie odniesie się do kwestii dopuszczalności odwołania.
- 4) Zarzuty podnoszone przez wnoszącą odwołanie można podsumować w następujący sposób. Po pierwsze Sąd wykroczył poza ramy przysługujących mu uprawnień kontrolnych determinując samodzielnie, jaki dowód należy uznać za decyzję w rozumieniu art. 1 ust. 4 WS (zarzut 1).
- 5) Ponadto Sąd błędnie orzekł, że Sanctieregeling, czy to łącznie z orzeczeniem wydanym w postępowaniu w sprawie zastosowania środków tymczasowych, czy też samodzielnie, może być uważane za decyzję w rozumieniu art. 1 ust. 4 WS (zarzut 2).
- 6) W końcu Sąd wykroczył poza ramy przysługujących mu uprawnień dokonując samodzielnie wykładni orzeczenia, w każdym razie popełnił w ramach tej wykładni oczywisty błąd w ocenie (zarzut 3).
- 7) Al-Aqsa twierdzi więc ostatecznie, że wniesiona przez nią skarga musi zostać uznana za zasadną oraz że stwierdzona musi zostać nieważność zaskarżonych decyzji wraz z poprawą uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2580/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylającej decyzje 2006/379/WE oraz 2006/1008/WE (Dz.U. L 169, s. 58)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 22 listopada 2010 r. — Refcomp SpA przeciwko Axa Corporate Solutions Assurance SA, Axa France IARD, Emerson Network, Climaveneta SpA

(Sprawa C-543/10)

(2011/C 46/04)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation (Francja).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Refcomp SpA.

Strona pozwana: Axa Corporate Solutions Assurance SA, Axa France IARD, Emerson Network, Climaveneta SpA.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy klauzula prorogacyjna uzgodniona w ramach łańcucha podlegających prawu wspólnotowemu umów, zawartych między producentem i nabywcą towaru, wywołuje na podstawie art. 23 rozporządzenia (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. ⁽¹⁾ skutki względem późniejszego nabywcy i jeśli tak, to na jakich warunkach?
- 2) Czy klauzula prorogacyjna wywołuje skutki względem późniejszego nabywcy, względnie ubezpieczycieli, którzy wstąpili w jego prawa, nawet jeśli art. 5 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001 miałyby nie mieć zastosowania do powództwa późniejszego nabywcy względem producenta, jak orzekł Trybunał w swoim wyroku w sprawie Handte z dnia 17 czerwca 1992 r. ⁽²⁾?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s. 1)

⁽²⁾ Wyrok z dnia 17 czerwca 1992 r. w sprawie C-26/91 Handte, Rec. 1992, s. I-03967

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 9 września 2010 r. w sprawie T-348/07 Al Aqsa przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 24 listopada 2010 r. przez Królestwo Niderlandów

(Sprawa C-550/10 P)

(2011/C 46/05)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C.M. Wissels i M. Noort, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Stichting Al-Aqsa, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku w sprawie T-348/07 i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie kosztami postępowania drugiej strony postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Orzekając, że po wejściu w życie Sanctieregeling [Sanctieregeling terrorisme 2003 (ministerialnego zarządzenia w sprawach sankcji w dziedzinie terroryzmu z 2003 r.)] orzeczenie wydane w postępowaniu w sprawie zastosowania środków tymczasowych nie może już stanowić wystarczającej podstawy dla utrzymania Al-Aqsa w wykazie podmiotów, których fundusze podlegały zamrożeniu, Sąd dokonał niewłaściwej wykładni art. 1 ust. 4 i 6 wspólnego stanowiska 2001/931 i art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001⁽¹⁾

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2580/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylającej decyzje 2006/379/WE oraz 2006/1008/WE (Dz.U. L 169, s. 58)

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 13 września 2010 r. w sprawie T-279/04 Éditions Jacob przeciwko Komisji, wniesione w dniu 25 listopada 2010 r. przez Éditions Odile Jacob SAS

(Sprawa C-551/10 P)

(2011/C 46/06)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Éditions Odile Jacob SAS (przedstawiciele: O. Fréget, M. Struys, M. Potel-Saville i L. Eskenazi, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Lagardère SCA

Żądania wnoszącej odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu z dnia 13 września 2010 r. w sprawie T-279/04 Éditions Odile Jacob SAS przeciwko Komisji, w którym oddalono skargę wniesioną przez Odile Jacob, oraz

- obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami, jakimi obciążono Odile Jacob w pierwszej instancji, a także kosztami poniesionymi przez nią w związku z niniejszym odwołaniem.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania strona wnosząca odwołanie podnosi cztery zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego Editions Odile Jacob twierdzi, że błędnie zastosowano pojęcie koncentracji w rozumieniu rozporządzenia 4064/89⁽¹⁾ i że dokonano błędnej kwalifikacji prawnej transakcji przeniesienia aktywów, bez uwzględnienia właściwych kryteriów kontroli na podstawie art. 3 ust. 3 rozporządzenia nr 4064/89. Przede wszystkim, analizując transakcję przeniesienia aktywów, w ramach której Natexis Banques Populaires (NBP) została tymczasowym nabywcą Vivendi Universal Publishing, w oderwaniu od konstrukcji prawnej, która doprowadziła do przejścia kontroli nad VUP przez Lagardère, Sąd nie wziął pod uwagę ogólnego celu kontroli koncentracji, jakim jest zrozumienie realiów gospodarczych leżących u podstaw wszystkich transakcji prawnych. Sąd nie tylko stworzył w ten sposób nowy wyjątek od rozporządzenia 4064/89, pozwalający aby transakcje przeniesienia aktywów — bez względu na tożsamość przedsiębiorstwa, za pośrednictwem którego następuje przeniesienie aktywów przeznaczonych do zbycia — zostały wyjęte z zakresu kontroli koncentracji, ale także pozbawił skuteczności art. 3 ust. 5 lit. a) wskazanego rozporządzenia.

Po drugie, wnosząca odwołanie twierdzi, iż — w każdym razie — wykluczając kwalifikację transakcji przeniesienia aktywów zgodnie z art. 3 ust. 5 lit. a) rozporządzenia nr 4064/89, Sąd zastosował art. 3 ust. 3 rozporządzenia w sposób błędny i fragmentaryczny, ograniczając się do analizy tych elementów umowy, które były składnikami spornej transakcji.

W ramach zarzutu drugiego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo przez to, że nie wyciągnął konsekwencji prawnych z popełnionych przez Komisję uchybień proceduralnych. Całkowicie wyłączając z zakresu kontroli te naruszenia rozporządzenia 4064/89, polegające w szczególności na naruszeniu obowiązku zawieszenia wykonania, braku zgłoszenia, które uzasadniałoby kompetencje Komisji, oraz obejściu prawa poprzez pozorną zmianę osoby nabywcy, Sąd usankcjonował naruszenie prawa równoważne z nadużyciem władzy przez Komisję.

W ramach zarzutu trzeciego Editions Odile Jacob twierdzi, że Sąd naruszył prawo przez to, że nie stwierdził nieważności decyzji Komisji ze względu popełnione przy jej wydaniu naruszenie istotnych przepisów proceduralnych. Zarzut ten dotyczy w szczególności braku uzasadnienia co do kwestii kwalifikacji spornej transakcji oraz zastosowania art. 3 ust. 5 lit. a) rozporządzenia 4064/89 do części tej transakcji, a także naruszenia zasad równości, pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań.